

[Schmidt.]

Slægtsgaardene ikke i en Nødstid som vor falder for hvert Angreb, de er udsat for. Det ligger i Samfundets Interesse, og det kommer i Grænselandet begge nationale Parter til gode og skaber roligere Forhold. Det synes jeg er Kærnen i Sagen. Der maa fremdeles træffes Foranstaltninger, der gør det nationale Mindretal medvirkende ved Jordfordelingen. Hvor nødvendigt det er, vil jeg gerne vise ved at nævne et Tilfælde, der i Nordslesvig har sat Sindene stærkt i Bevægelse, et Tilfælde, der netop er stærkt præget af den nationale Kamp om Jorden.

Den unge Pørksen, Løjt Sogn, maatte vige fra en Slægtsgaard, der har været i Familiens Eje siden Trediveaarskrigen, og en hel Del andre Slægtsgaarde i samme Sogn er gaaet samme Vej, siden den Tid Nordslesvig kom til Danmark. Det er allerede af den Grund ikke saa sært, at Sindene er kommet i Oprør, især da den unge Pørksens Venner og Slægtninge havde skaffet de Midler til Veje, der kunde have forhindret Tvangssalget. Jeg ved godt, at naar jeg rører ved dette Tilfælde, vil man straks foreholde mig, at her foreligger et Eksempel paa, paa hvilken uforsvarlig Maade man fra tysk Side fører Jordkampen. Man mener jo at kunne eftervise, at der fra tysk Side er blevet anvendt forkastelige Midler for at fortrænge den nye danske Ejer fra Ejendommen igen. Man har hidtil dog ikke kunnet føre Bevis for, at det er sket.

Selvfølgelig fordømmer jeg den Fremgangsmaade, der er brugt, ogsaa hvis det virkelig var gjort fra tysk Side, hvad der jo ikke er eftervist. Dermed er dog ikke sagt, at man paa Grundlag af saadan et Tilfælde maa fordømme, naar Harmen giver sig tydeligt Udslag. Harmen er saare naturlig og berettiget, og saa vidt den betjener sig af lovlige Midler, ligger den paa Linie med den Opfordring, som L. S. gentagne Gange har rettet til Landmændene, at de ikke skulde byde paa Ejendomme, der kom til Tvangssalg paa Grund af de uheldige Forhold, vi lever i. Der er efter min Mening ikke noget at sige imod det, naar man saaledes vil forsvare Landmændenes Fællesinteresser.

Jeg vil ogsaa gerne tilføje, at jeg kender personlig Schmidt-Løjt Kloster og Closter-Stollig temmelig godt og kender dem som Mænd, der med Lidenskab staar inde for deres Folk og for deres Hjemland, og jeg kender dem som hæderlige Mænd. Jeg har derfor ingen Grund til at tro, at de har ladet sig henrive til den Handlemaade, som man anklager dem for, men alt dette maa man

jo anse for uafgjort, og det er ikke min Mening at blande mig ind i Afgørelsen.

Det vigtige og vigtigste er jo noget helt andet, noget, der har kastet et grelt Lys over Uholdbarheden i hele Forholdet. Den nye Ejer, Warning, har ladet sig henrive til at erklære over for den gamle Fru Moos, Pørksens Bedstemoder, i hvis Slægt Gaarden havde været i omtrent 400 Aar, da hun bad om at lade Gaarden forblive i Slægtens Hænder, at han havde lige saa god Ret til Ejendommen som hun. Dette Ord fortjener at huskes. Enhver ved, at juridisk er det saaledes, som Warning sagde. Gaarden blev ham tilkendt. Men lige saa indlysende er det for ethvert rettænkende Menneske, at en Slægt, der i 400 Aar med al sin Kærlighed, Flid og Dygtighed har værnet om denne Jord, har en langt højere Ret til den end en Mand, der med velberegnet Hu i Tide havde sikret sig de to sidste Prioriteter i Ejendommen og nu slog til for at sikre sig sit Bytte. Det er et meget utiltalende Træk og en unfair Maade i en Tid, hvor Landmændene har saa svært ved at holde deres Ejendom, og det er det især i dette Tilfælde, fordi Familien Moos — Pørksen havde skaffet Midler til Veje, saa at Kreditorerne kunde tilfredsstilles.

Jeg er vidende om, at Warmings Bedstefader har lidt under preussisk Styre, og man kan maaske anføre det til Undskyldning for ham, men det kan ikke forandre noget ved den Dom, at Fremgangsmaaden var i allerhøjeste Grad unfair.

Naar jeg nævner dette Eksempel, er det, for at det Spørgsmaal kan rejses saa indtrængende som muligt: skal denne højere Ret, som en Slægt har til en Ejendom, som den har værnet om i umindelige Tider, være fuldkommen ubeskyttet over for en Kapitalfordring, der giver en hvilken som helst Mand Mulighed for at tvinge Ejendommen fra dem? Det maa være klart for enhver, at Familiens Ret maa sikres over for saadanne Angreb. Det er ikke en tysk eller en dansk Fordring, men noget man maa kræve for hele Samfundets Skyld, særlig i et Grænseland, fordi Kampen om Jorden her ofte kommer til at staa saaledes, om en Ejendom skal gaa over i tyske eller danske Hænder. Netop derfor maa der skabes mere Ro om Familiens Eje.

Jeg har ofte fordret dette, jeg gør det i Dag igen, og jeg gentager tillige de andre Fordringer, jeg før har fremsat; at den tyske Folkedel maa blive repræsenteret i de Institutioner, der har med Jordfordelingen at gøre, helt bortset fra, om de kan erobre sig disse Stillinger ved deres Stemmestemtal.